

Mu Jumal, sinu peale ma loodan!

Ps 25:2

Õiget palvet iseloomustab lootus Jumalale ja tema töotustele. Palve, mis tuletab meelde Jumala töotuseid, on meile abiks, kui katsumuste ja kannatuste pärast usk kipub kõikumama.

Jeesuse jüngrite usk sattus rängasse katsumusse, kui nad nägid, kuidas Jeesust aheldati, ära viidi, üle kuulati, surma mõisteti ja tapeti. Eriti oli siis Peetrusel raske, kui ta juute kartes oli avalikult salanud Jeesust ning seda väga kahetses.

Neil päevil oli jüngritel põhjust otsida Taevaisalt usule tuge. Nad peaksid tuletama meelde, mida Jeesus oli neile Jumala ustavusest õpetanud.

Usu kõikumine pole siiski katastroof. Kui Peetrus Jeesuse loal katsus vee peal kõndida, kõikus ta usk, nii et ta hakkas uppuma, aga ta usaldas Jeesust, hüüdis Teda appi ning sai abi nii et pääses tagasi paati.

Sellest sündmusest ilmneb, et kõige tähtsam kõigis

olukordades on kinnitada ususilmad Jeesusele ja tema kaudu Jumala halastuse peale. Kui kõik siin maailmas näib käivat meie vastu, siis pole muud, kuhu loota, kui Jumala töotustele ja truudusele Kristuse tõttu. Ta on lubanud viia meid igal juhul heasse lõppu. Kuidas Ta seda teeb, ei küsi usk, ainult loodab töotustele.

Seesugune kindel lootus Jumala peale on hindamatu hüve Jumala lastel, kes Tema sõnasse usuvad. Keegi muu ei saa sellest osaliseks, kuna seda antakse vaid evangeeliumi ja sellesse usu kaudu.

Tegelikult on Jumal alati halastav ja ustav, aga meie, selle maailma asjadega seotutena, unustame seda ning tunneme nagu oleks Ta meid maha jätnud. Me vajame seepärast palve kaudu tuletada meelde Tema töotusi, öelda Talle, mida Ta on lubanud ning usaldada Talle kõik, mis meil südamel on.

Niimoodi on palve usalduslik vestlus Jumalaga. Jumal teab küll alati hästi mis meil vaja on ning hoolitseb meist ka ilma meie palveta, aga palve kaudu saame kogeda isiklikult Tema ustavust ning tunda Tema juuresolekut meie elus, kui me näeme, et Ta võtab meie palved kuulda. Nii sünnib lähedane suhe meie ja Isa vahel, mis millelgi muul viisil ei sünni.